

Sygn. akt III KZ 34/18

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **J. C.**

o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem

Sądu Okręgowego w G.

z dnia 7 maja 2018 r., sygn. akt VI Kow [...]

w przedmiocie rozpoznania skargi na zarządzenie sędziego penitencjarnego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 3 października 2018 r.,

zażalenia J. C. na zarządzenie Przewodniczącego

II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 2 lipca 2018 r., II AKo [...],

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W dniu 19 czerwca do Sądu Apelacyjnego w [...] wpłynął wniosek J. C. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania. Z uzasadnienia tego wniosku wynika, że chodzi o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z dnia 7 maja 2018 r., sygn. akt VI Kow [...], na mocy którego nie uwzględniono skargi na zarządzenie sędziego penitencjarnego w przedmiocie przeprowadzenia badań skazanego.

Zarządzeniem Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 lipca 2018 r., II AKo [...], odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, jako niedopuszczalnego z mocy przepisów prawa.

W dniu 10 lipca 2018 r. do Sądu Apelacyjnego w [...] wpłynęło zażalenie J.C. na to zarządzenie. Skazany w uzasadnieniu tego zażalenia podniósł, iż przy wydaniu zarządzenia w dniu 28 marca 2018 r., sygn. akt VI Pen [...] przez sędziego Sądu Okręgowego w G. dopuszczono się rażących naruszeń prawa m.in. wydano je bez ustanowienia pełnomocnika w sprawie, „co wynika z art. 80 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w., gdzie pełnomocnik musi być ustanowiony obligatoryjnie”, nie powiadomiono skazanego o terminie posiedzenia, bezpodstawnie wydano to zarządzenie i pozbawiono go prawa jego zaskarżenia. Równocześnie wniósł o przychylenie się do wniosku i ustanowienie wskazanego pełnomocnika z urzędu, „by uzyskać pełną ochronę prawną i wnieść skuteczny wniosek do uchylenia w/w zarządzenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne. Wprawdzie skarżący w swoim pierwotnym piśmie wnosił o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania, ale wobec niedopuszczalności złożenia wniosku o wznowienie postępowania w badanej sprawie, formalne określenie wydanego zarządzenia pozostaje bez wpływu na treść rozstrzygnięcia. Ponawiając w zażaleniu swój wniosek o „wyznaczenie z urzędu pełnomocnika” skazany nie dostrzega tego, że merytoryczne rozpoznanie tego wniosku jest uwarunkowane stwierdzeniem dopuszczalności wznowienia postępowania w przedmiocie przez niego wskazanym – przywołanym powyżej. Tylko uznanie, że – w świetle obowiązującej regulacji zawartej w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego – jest dopuszczalne wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Okręgowego w przedmiocie rozpoznania skargi skazanego na zarządzenie sędziego penitencjarnego, aktualizowałoby konieczność rozpoznania takiego wniosku. Tymczasem zasadnie w zaskarżonym zarządzeniu uznano, iż tego rodzaju postępowanie nie może być przedmiotem wznowienia w trybie przepisów rozdziału 56 k.p.k. W uzasadnieniu tego zarządzenia wskazano – w sposób prawidłowy, bo kompletny i zgodny z obowiązującym stanem prawnym – powody

tego przekonania. Zażalenie w żaden sposób nie odnosi się do tej argumentacji, akcentując tylko (rzekome) uchybienia, którymi miało by być dotknięte zarządzenie sędziego penitencjarnego z dnia 28 marca 2018 r. wydane w sprawie VI Pen 158/18.

Przypomnieć zatem należy, że instytucja wznowienia postępowania dotyczy przede wszystkim postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem rozstrzygającym odpowiedzialność karną, a także innych orzeczeń, w którym rozstrzyga się o przedmiocie procesu. Zatem przedmiotem orzeczenia o wznowieniu postępowania może być – co do zasady - jedynie prawomocne orzeczenie sądowe, które rozstrzyga kwestię odpowiedzialności karnej. Do takich orzeczeń nie należy wydane w niniejszej sprawie postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 7 maja 2018 r., VI Kow [...], dotyczące rozpoznania skargi na zarządzenie sędziego penitencjarnego w przedmiocie przeprowadzenia badań skazanego. Po pierwsze dlatego, że nie kończyło ono postępowania sądowego w rozumieniu art. 540 k.p.k., skoro wydano je na skutek skargi unormowanej w art. 7 k.k.w. nie będącej środkiem odwoławczym, ale swoistym środkiem zaskarżenia, którego zarzutem może być wyłącznie „niezgodność z prawem decyzji organów wykonawczych wymienionych w art. 2 pkt 3 – 6 i 10 k.k.w., tj. prezesa sądu lub upoważnionego sędziego, sędziego penitencjarnego, dyrektora zakładu karnego, aresztu śledczego a także dyrektora okręgowego i Dyrektora Generalnego Służby Więziennej albo osoby kierującej innym zakładem przewidzianym w przepisach prawa karnego wykonawczego oraz komisji penitencjarnej. Po drugie zaś z uwagi na to, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż sąd rozpoznający tą skargę był w ogóle sądem odwoławczym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 stycznia 2006 r., I KZP 56/05, OSNKW 2006, z.2, poz. 14; z 10 grudnia 2009 r., I KZP 25/09, OSNKW 2010, z.2, poz.10).

Mając powyższe na uwadze i tym samym nie znajdując żadnych podstaw do uwzględnienia zażalenia skazanego Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.